

POSTANOWIENIE

Dnia 11 lutego 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

w sprawie **M.G.**,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu,
w dniu 11 lutego 2026 r.,
wniosku o wznowienie postępowania
zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Lublinie
z dnia 18 maja 2022 r., sygn. akt II AKa 307/21,
zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie
z dnia 21 września 2021 r., sygn. akt IV K 386/20,
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł:

**odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania
wobec jego oczywistej bezzasadności.**

UZASADNIENIE

M.G. pismem z dnia 27 stycznia 2025 r. złożył wniosek o wznowienie postępowania zakończony prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 18 maja 2022 r., sygn. akt II AKa 307/21, zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 21 września 2021 r., sygn. akt IV K 386/20, na mocy

którego został skazany za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. i in.

Skazany, powołując się na jedną z podstaw wznowieniowych, określoną w art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k., wskazał, że w postępowaniu przygotowawczym dopuszczono się przestępstwa, które mogło mieć wpływ na treść orzeczenia (art. 231 k.k.), albowiem nie została przeprowadzona ekspertyza daktyloskopijna. Skazany dołączył do wniosku postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej w Radzynie Podlaskim z dnia 18 listopada 2024 r., sygn. [...] o odmowie wszczęcia postępowania z powodu braku znamion czynu zabronionego. Wniósł o przyznanie mu obrońcy z urzędu w celu sporządzenia i wniesienia wniosku o wznowienie postępowania.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Wniosek o wznowienie postępowania jest bezzasadny w oczywistym stopniu.

Jak wskazuje się w orzecznictwie, oczywista bezzasadność wniosku o wznowienie ma miejsce także wtedy, gdy wniosek taki oparty zostanie na innych podstawach niż te, które określone zostały w przepisach rozdziału 56 Kodeksu postępowania karnego lub też żadna ze wskazanych we wniosku okoliczności nie będzie się mieściła w katalogu przesłanek zawartych w art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. lub art. 540b k.p.k. (zob. *postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 4 lipca 2019 r., V KO 36/19, LEX nr 2696944; z dnia 4 lipca 2019 r., V KO 28/19, LEX nr 2696924; z dnia 26 lutego 2021 r., V KO 6/21, LEX nr 3123842*).

Taka sytuacja występuje w niniejszej sprawie, albowiem argumentacja skazanego nie wpisuje się w żadną z podstaw wznowieniowych, w tym w tę określoną w art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k. Zgodnie z treścią tego przepisu, postępowanie sądowe zakończone prawomocnym orzeczeniem wznowia się, jeżeli w związku z postępowaniem dopuszczono się przestępstwa, a istnieje uzasadniona podstawa do przyjęcia, że mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia. W orzecznictwie zgodnie wskazuje się, że „strona dążąca do wznowienie postępowania na podstawie art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k. - czyli wówczas, gdy w związku z postępowaniem dopuszczono się przestępstwa, a istnieje uzasadniona podstawa do przyjęcia, że mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia – jest zobowiązana wskazać w treści wniosku wyrok skazujący lub orzeczenie zapadłe w postępowaniu karnym, stwierdzające

niemożność wydania takiego wyroku, ustalające, że doszło do czynu zabronionego, który wywarł wpływ na przebieg postępowania” (*postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2025 r., I KO 106/25, LEX nr 3922124*). Skazany powinności tej nie sprostął. W kontekście przedstawionej przez niego argumentacji warto podkreślić, że brak możliwości wydania wyroku skazującego musi wynikać jedynie z przyczyn wymienionych w art. 17 § 1 pkt 3-11 lub w art. 22 k.p.k., na co wskazuje wprost art. 541 § 1 k.p.k. Nie jest nią zatem stwierdzenie w postanowieniu o odmowie wszczęcia śledztwa, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego, albowiem jest to negatywna przesłanka procesowa określona w art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k., przesądzającą, iż brak jest merytorycznych podstaw do prowadzenia postępowania i wydania wyroku skazującego.

Wolno też na koniec zauważyć, że na skutek wcześniejszej inicjatywy skazanego ukierunkowanej na wznowienie postępowania, Sąd Najwyższy wyznaczył mu obrońcę z urzędu, który nie stwierdził podstaw do wznowienia postępowania (sprawa II KO 136/23).

Z tych względów, wobec braku okoliczności, które uzasadniałyby wszczęcie postępowania z urzędu, w tym w szczególności dotyczącej nienależytej obsady sądów orzekających w przedmiotwej sprawie (art. 542 § 3 k.p.k.), orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia, co czyni zbędnym kwestię wyznaczenia skazanemu obrońcy z urzędu.

[WB]

[a.ł.]